Криваві казки для кріпаків.

Як кажуть – правда визначається результатом. Що ж ми маємо на 2025 рік? Оце так несподіванка, знов… Війна йде виключно – *за ресурси* й трохи ще! Ресурси в широкому значенні слова. Їх намагаються розтягнути звід усюди, починаючи з РФ і Британії та за участю інших геополітичних гравців, коштом крові українців (і що не дивно, крові росіян також).

Тож куди поховалися всі ці недолугі пропагандистські балачки щодо одвічної війни за існування (між країнами які в своїх кордонах з'явилися тільки в 1991 році?), історичне минуле (що є дурня, бо як можна воювати за минуле, версії якого живуть лише в підручниках що постійно переписуються за вказівкою влади?), культуру (вбивати за культуру – є варварство, яке знищує культуру загалом і всюди), або ж – мову (це взагалі печерне деграданство, ба більш між близько споріднених мов з одного історичного джерела, де регіональні народні говірки з одного й іншого боків кордону навіть сьогодні не відрізняються).

Правда така, що поки населення нашої країни гризлося між собою за ці вигадані казки для дурників, разом із цим – відповідаючи дзеркально на ненависть яку продукували розлючені дурники з сусідніх й інших країн, яким так само зруйнували мозок казками про неіснуюче, оті самі справжні причини – ховались завісою штучного конфлікту. І ця причина – ресурси, до яких можна дотягнутись поки триває влучний момент. А ресурси – не мають нічого спільного із цими інформаційними інфекціями мозку, бо є лише бездушним матеріалом, який можна використати з вигодою.

Згубити души за бездушне – кінець який обирає кожен хто підтримує війну.

Причина та мета російсько-української війни нице проста: план мінімум – зробити Крим територією РФ (ресурс – стратегічна територія, яку треба хоч якось легітимувати), план максимум – погратися в геополітику за допомогою радянської ядерної зброї і якщо вигорить – для своїх олігархів загарбати в українських олігархів – регіон багатий на корисні копалини. А народ – лише витратний матеріал.

Що важливо – до участі – долучаються всі країни. Кривавий розпродаж – кому влада за рахунок війни, кому Крим, кому мінеральні копалини, кому газ, кому нафтова труба, кому новий шовковий шлях, кому карусель між ролями розмінної монети та геополітичної прокладки, кому тестування тактик сучасної війни, кому прибуток та бізнес на війні, кому робочі мігранти щоб підняти власний ВВП, кому корупція в захмарних масштабах, кому крадіжка на армії та волонтерських фондах, кому гра в лідерів нації та замасковану диктатуру, кому політичний піар, кому відмити грошенята. А *останнім серед нас* – ідеологія задля праски мізків у меню за імперсько-націоналістично-більшовицько-совково-тощо збоченим смаком… бо населення – у цьому рахунку існує лише як кріпаки, які винищують один одного за право бути – прислугою в хазяїв щоб не стати гарматним м'ясом. Це все…

І нічого поза цим.

*

Якщо ви направду любите українську мову.

Є правило життя: прихистком чого ти служиш – на те й згодом перетворишся.

Коли держава за допомогою державної мови маскує свої злочини, вона робить мову – співучасником злочинів, і накидає на неї тінь вини за яку доведеться платити. А ті, хто горлопанить за те, що українська мова – виправдовує будь-які злочини – готові до справедливого покарання, яке вона понесе як співучасник?

Якщо ви любите українську мову – не робіть її мовою – обману, брехні, лицемірства. Якщо ви хочете зберегти українську мову – не робіть її мовою – злочинів, корупції, автократії, пропаганди, диктатури. Якщо ви хочете розвивати українську мову – не робіть її інструментом – страху, деградації, поділу, ненависті, заборон, примусу, терору. Якщо ви цінуєте українську мову – зробіть її мовою – громадянських свобод, рівних прав та обов'язків, високої культури та проривної думки, популярного мистецтва, творчості, конкурентного продукту та високого рівня життя. Якщо ви не хочете, щоб українська мова зникла у цинічній боротьбі всередині людської цивілізації – не робіть її засобом втечі від реальності.

Тому що *є два шляхи*: ви прямуєте до свободи, правди, кращого життя, можливостей майбутнього – чи – ви скочуєтесь до рабства, брехні, гіршого життя, мракобісся минулого. І не обманюйте себе, що заради світлого майбутнього ви зможете використати морок минулого. Варварство не творить культуру, воно її знищує.

Як тільки ви робите вибір між – правда чи українська мова – на користь другої – ви робите українську мову – мовою брехні. Як тільки ви робите вибір між – закон чи українська мова – на користь другої – ви робите українську мову – мовою беззаконня. Як тільки ви робите вибір між – розвиток чи українська мова – на користь другої – ви робите українську мову – мовою архаїки.

> Запитайте себе, щиро до суті, про що українська мова: про найкраще життя для всіх чи найкраще життя для купки панів? Який вектор цього всього: творення чи руйнація? Куди заведе цей шлях: *страх і рабство* – або – *розумність і свобода?*

Ніякі омани тут не допоможуть, тому що намір в основі вибору не обдурити. Зрештою, він вирішить усе і для всіх. Правда дізнається за результатом. В який бік переважить критична маса вибору – тому й бути…

> Коли виникне питання: *свобода чи українська мова – який буде ваш вибір?* Власне, у цьому вся суть. Адже вибір вільної людини та вибір раба – від початку різний.

На жаль, українська мова прихистила багато недобрих тенденцій, чим змусила себе тяжіти до темної сторони сил. Куди це приведе незабаром – побачимо, але швидкоплинне 21 століття, не має часу на чудеса посеред магістралі глобальної круговерті, тому реальний прогноз не наповнений світла. Звісно, завжди можна сказати – так до чого тут мова, вона

ж не винна в усіх цих – дурних, ганебних і злочинних речах! Та невже? А що ви казали, коли з таким точно твердженням зверталися до вас щодо іншої мови?

*

То хто ж – то хто ж, у наших бідах знову винен?!

Діалектика і Коани щодо державної мови в Україні:

– Чому не державною мовою? – А чому вона називається державною?

– Чому не державною мовою? – Хіба я виступаю з офіційною промовою від держави?

– Чому не державною мовою? – Ми що складаємо юридичну документацію щодо угоди з державою?

– Чому не державною мовою? – Хіба у вільній країні держава забороняє людям вільно спілкуватися?

– Чому не державною мовою? – Бо я за Конституцію. І вас застерігаю від її порушення.

– Чому не державною мовою? – А коли це держава заборонила вільно обирати мову спілкування у вільній країні вільним громадянам?

– Чому не державною мовою? – Тому що державне – не тотожне цивільному, бізнесу, приватній власності та персональним справам, вільному спілкуванню й особистому життю, чи держава вже скрізь як за часів фашизму?

– Чому не державною мовою? – Тому що держава перетворила людей на кріпаків.

– Чому не державною мовою? – Тому що це мова держави, яка програла внутрішньому ворогу – побудувавши в країні диктатуру, і програла зовнішньому ворогу – перетворившись на його дзеркальне відображення.

– Чому не державною мовою? – Бо як тільки мова стає засобом державної системи придушення громадянського суспільства – мовою примусу, заборон, сегрегації, цькування, юридичного переслідування, штрафів, відбирання конституційних прав, позбавлення волі – вона автоматично стає супротивником свобод і прав, які гарантують своїм громадянам усі розвинені, вільні та цивілізовані країни.

– Чому не державною мовою? – Бо державі тут не час і не місце, тож наказувати як мені жити – немає кому.

Синтез і Просвітлення!

Як тільки українська мова стала невід’ємним агентом держави – вона втратила свій нейтральний статус засобу спілкування між людьми та творчого елементу культури. Як

тільки українська мова стала засобом державної вигоди й примусу – вона втратила свій мотиваційний потенціал. Як тільки українська мова перейшла на бік автократичної держави – вона перестала бути цікавою для громадян. Як тільки українська мова стала ознакою держави панів – вона стала неприйнятна для кріпаків.

> І найстрашніше, як тільки українська мова засобами держави забрала в людей у країні свободу – вона стала мовою рабів.

Ви це намагалися зробити? У вас вийшло.

Починали як: українська мова – надбання вільної людини, а закінчили: українська мова – тавро раба. Ви хотіли щоб це залишилось у пам’яті підсвідомого як асоціація: гей, ану швидко переходь на українську і будеш вільною людиною – ну от, послухав ваші гасла та перейшов, і тепер став кріпаком. Так?

У вільної людини є вибір, у невільної – його немає.

Дивно, як трапляється в житті… і сьогодні це головна причина, чому українська мова *на жаль* зникає, стираючись на жорнах байдужої історії.

І винні в цьому – ви, так – усі ви, хто зараз злюче б'ється у безвихідді істерикою від щойно прочитаного. Чому? Тому що – не можна неправильними інструментами полагодити правильні речі.

Ненавистю та насильством не посіяти – згоду та любов.
Неможливо рабством – дарувати волю.

Але ви вирішили довести протилежне. Ну як, вийшло? Ні? Чи – *нажива понад усе* – фашизм у суспільстві, диктатура у владі – панування над кріпаками, руйнація та деградація – це й був таємний задум? Тепер він став остаточно очевидний усім, у кого є хоч крапля розуму в голові та совісті в серці.

Що ж, так то так.

*

День бабака «2025».

Заради тих, кому фанатична глупота дорожче за життя… в останнє.

Знов і знов, повертаємо питання «мовної проблеми» до своєї суті, до нульового пацієнта. Бо воно як лакмусова стрічка – показує дійсність середовища. Так, на жаль, гірші прогнози перетворилися на повсякдення, ніби зійшли зі сторінок нового роману антиутопії – «2025». Направду, не йняти віри в те що вже трапилося не виходить ніяк, – як ти його не перекручуй до потрібного пропаганді гасла, як не затикай собі очі тим що чуєш.

Щоб вхопити всі наслідки цієї руйнівної проблеми та повернути її до сутності – потрібно зрозуміти хоча б три речі (але їх треба дійсно зрозуміти):

Перше: адекватне позиціювання мови і культури загалом.

У природі людства не існує іншого шляху розвитку суспільства ніж – освіта та різноманітні її похідні. Звісно, якщо це справжня освіта, а не лише бізнес чи ідеологія.

Але освіта – не дорівнює «культура» в широкому сенсі слова, і тим паче – у рамках тимчасового етнічно-територіального явища. Проблема полягає в тому, що культура задає межі, а пізнання – продуктом якого є освіта – повинно проникати крізь них (це його сутність – нові горизонти). Культура лише *нейтрально* обслуговує освіту, виключно там, де це доречно – наприклад в якості культури спілкування або культури дискусій. Щодо етнічного аспекту культури, навряд хтось буде заперечувати, що народна творчість не має прямого відношення до законів всесвіту (юніверс – університет). Тому як тільки культура створює перешкоди на шляху освіти – та збочує до свого виродження. Бо там де освіта занепадає, неминуче проростає – варварство, яке відразу маскує свій вбивчий трайбалізм під зовнішній вигляд культурної атрибутики. Так починається окупація варварством, яке завжди знищує культуру.

Також культура – не дорівнює «мова». Мова – засіб спілкування між людьми, інструмент обміну інформацією. Це науковий погляд на походження і головну функцію мови. Мова спроможна існувати поза рамками культури взагалі, тому що зовсім не тотожна їй. Це об'єктивний факт. Тому мова має пряму можливість приймати участь у процесах освіти *доти*, *поки* своїм застосуванням *не створює перешкод*. Наприклад, коли мова стає важливіша за освіту (як у нас завжди трапляється). Тому як тільки мова стає заручником якихось сторонніх маніпуляцій (пропаганда, корупція) – вона так само як культура – збочує освіту зі свого позитивного шляху, запускаючи тенденції руйнації, і як наслідок – зазнає поразки весь інтелектуальний рівень суспільства. Так починається окупація деградацією, яка завжди знищує суспільство.

А тепер задайтеся питанням – коли культура й мова, не були пішаком в іграх проти освіти? Тоді, коли не були заручниками – політиків. А таке хоч колись траплялось? Ні.

Друге: так зване «мовне питання» як інструмент політичної маніпуляції.

Якщо щиро, цей пункт взагалі не потребує пояснень, бо – створення мовної проблеми як політичної технології – настільки беззаперечний факт, що до останньої пересічної клітини мозку вже дійшло як воно є насправді, але…

Сучасна політика – це специфічна форма маркетингу. Спекулятивно-маніпуляційна технологія, яка вирішує завдання пошуку – *влади й грошей* – для політиків та сил які вони персоніфікують. Народу продається те, що той бажає придбати. А бажає придбати він те, на що йому вкажуть. А вкажуть йому на те, що буде знайдено в «меню тіньових пристрастей» серед кубла загроз існуванню народу у вигляді провокації до внутрішнього конфлікту щодо його реальної сили яка персоніфікується як вільне громадянське суспільство. Чому? Тому що політикам не потрібні громадяни, їм потрібне – населення яке ототожнює себе зі стадом. Навіщо? Щоб його стригти, поки воно нічого не бачить крім ідеологічного гасла на паркані загону.

На жаль, так сталося, що «мова» потрапила в це «меню» та була використана як гіпнотична формула для «стада». І знаєте що? Політики робили це навмисно, тому що їм плювати на те, рахунком чого вони вас обдурили та загнали в стійло. Даруйте, нічого людяного, лише політика. Жахливо, але як є.

А тепер задайтеся питанням – яка кінцева мета політичної технології до якої, разом з іншими засобами омани, підступно вплутали мовне питання? Так, це – новітня форма кріпацтва.

Трете: ключове та головне в мовному питанні – це свобода.

Свобода – міра всього що існує навкруги. Центральна цінність. Ким була б людина як така – без ідеї свободи? Яким було б існування людства – без втілення цієї ідеї?

> Свобода – єдиний критерій що дійсно має значення, і який насамперед спирається – *на правду і вільний вибір*.

Тому коли зникає свобода – усе що ви вважали своїм життям – також зникає. Тільки уявіть – у вас немає вибору, навіть у побутових дрібницях. Є тільки так як хтось наказав. А тепер уявіть, що ви не здатні відрізнити правду від брехні. Навіть у звичайних справах. Є тільки те як хтось сказав. Подобається так жити? Це була ваша мрія? А життя одне…

Вважаєте, так не буває? Буває, тому що вже було. Ім’я цьому – рабство (у багатьох формах). Тому вибір за своєю суттю завжди один – свобода чи несвобода. Зокрема в нібито незначних речах, бо з них усе починається. Не важливо де й як, але як тільки – у когось чомусь відібрали крихту свободи, її також відібрали й у вас. Коли зникає вільний вибір – він зникає *всюди для всіх*. Чому? Бо коли зникає частка свободи десь там – з’являється частка несвободи десь тут. Іде заміщення одне іншим. Так це працює, як ваги – яку чашу наповнюєш, на той бік схиляєш рівновагу системи. Коли несвободи стає більше – з’являються ростки диктатури й рабства.

Тримайте в пам’яті цю просту метафору – чим чашу наповнюєте, те й переважить. І цей зміст із доленосної чаші захлисне всіх без винятку, навіть – вас.

А тепер задайтеся питанням – мовна проблема життю звичайних людей – додає свободи чи додає несвободи? Звісно, друге. На яку сторону схиляться ваги суспільного життя? На ту де знаходиться чаша що грає на боці – поневолення… То може досить живити самознищення?

Усвідомте нарешті суть: **якщо щось відбирає вашу індивідуальну свободу – це ваш супротивник у боротьбі – між волею та неволею.**

Яким буде ваше життя? Вирішуйте самостійно. Але пам’ятайте: крім вашого життя – є життя інших, і ваш вибір вплине на них, а їх вибір неминуче торкнеться вас. Яке ж рішення? Зробити кращій вибір – для всіх!